

CARAGIALE, COSTACHE

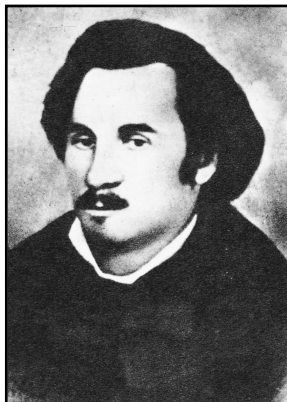
Actor

N. 29 mart. 1815 sau 13 mart. 1815, București - m. 13 febr. 1877, București.

Frate cu Luca (actor și conducător al *teatrului de vodevil*) și cu Iorgu Caragiale (tatăl marelui dramaturg I.L. Caragiale).

A studiat la Școala *Domnița Bălașa* și la Școala de declamațiune a Filarmonicii, unde s-a înscris în 1835.

A debutat în teatru cu rolul **Întâiul american** din *Alzira* de Voltaire, pe scena teatrului *Manolo*. În anul 1838, în urma închiderii *Societății Filarmonice*, pleacă la Botoșani pentru a organiza o stagiune teatrală *în limba țării*, iar în 1839 pune bazele trupei naționale din Iași. Revine la București, unde înființează *Teatrul de diletanți* (1844).

După Revoluția din 1848, prizoniți pentru ideile lor, Costache Caragiale și Costache Mihăileanu vin la Craiova unde organizează prima trupă profesionistă de teatru. Teatrul Național va fi inaugurat la 29 iunie 1850. În prima stagiune teatrală se prezintă: **Duelurile** de Costache Caragiale, **Piatra din casă** de V. Alecsandri și **Moartea lui Mihai Bravul** de C. Halepliu.

În anul 1851 obține conducerea trupei Teatrului Național din București, iar în anul următor inaugurează noua clădire a teatrului. În anul 1855, este îndepărtat de la conducerea Teatrului Național din București, în favoarea veșnicului său rival, Matei Millo. Se retrage din teatru și devine judecător de pace în *culoarea de verde*.

Este solicitat de C.A. Rosetti la Teatrul cel Mare ca profesor de declamațiune. Aici va interpreta, ocazional, diferite roluri în spectacole de binefacere silit de condițiile materiale precare în care trăia. În anul 1866 apare pentru ultima oară în piesa *Doamna Ruxandra* de B.P. Hașdeu.

Își trăiește ultimii ani *într-o casă modestă de pe strada Brezoianu, în mizerie și împovărat de o familie numeroasă* (G.Franga în *Teatrul*, nr.2, febr. 1957, p.111-112).

A contribuit cu talent și totală dăruire la întemeierea și propășirea culturii naționale și mai ales a teatrului românesc ca